

«Ինչո՞ւ դուն քեզ կը մատնես, քաղցր ամուսին,
«Այդքան անեղ եւ խորական ցաւերու:
«Աստուածներուն կամօրոնն է աս որ կ'ըլլայ.
«Քեզի օրէն չէ կրեւտան հետեղ տանիւ,
«Եւ չի տար թոյլ բարձր Ուրմիթի թագաւորն:
«Երկայն աքսոր պիտի քաշես, ահօսես
«Երայրածաւալ ծով մ'ու հաստիս վերջապէս
«Երեկորենայն, ուր Լիւդականքն Տիբեր
«Մարտիկ ազգի մ' յուրմիթի, բերրի դաշտերէն
«Հեզանազիկ, հանդարտընթաց կը հոսի:
«Հոն պատրաստուած է քեզի բախտ մը ժրպտուն
«Եւ պետութիւն եւ արքայազն ամուսին.
«Մի՛ լար այլ եւրօ սիրելի քու կրեւտադ.
«Միրմիրդներուն, Դուրապներուն պերճ գաւառն
«Ինծի տեսնել տրուած չէ, ո՛չ ալ պիտի
«Աղախնելու երթամ Հելլէն մայրերուն՝
«Գարգանուհիս ես՝ հարստ Աստղիկ դիցունհայն:
«Վեհանոյշ մայրն աստուածներուն կը բըռնէ
«Ջիւս այս ափուսքն: Ուրեմն ո՞ղջ մընացիր,
«Եւ իմ ու քու որդեակն Յուլիոսն յար սիրէ»:
«Ըսու, եւ ես մինչ լուլազին կ'ուզէի
Հատ բան խօսիլ ըսել իրեն՝ թողուց զիս
Ուաներելոյթ եղաւ նըրբին օգին մէջ:
Երեք անգամ վըզին փարիլ Զանացի,
Երեք հեղ խոյս տըլաւ ձեռքէս սին ուրուն,
Նըման թեթեւ ամպի, սրաթեւ երազի:
Ի՜նչ կ'ըլլաին ընկերներուս կը դառնամ:
Եւ արա հոն կը զըտնեմ մեծ զարմանքով
Ամբօն մը նո՛ր ընկերներու խուռներամ,
Մարտիկներու, մանուկներու, մայրերու
Չըւտական հոծ բազմութիւն մ' համագունդ՝
Ամէն կողմէ հոն հաւաքուած՝ հոգիով
Եւ ինչքերով յօժար՝ պաշարատա աքսորի,
Ո՛ր որ ալ ես զիրենք ծովով տանէի:
Եւ Արուսեակն ահա կ'ելլէր Իդայի
Ամենաբարձրը ծայրէն լոյս բերելով.
Գաւեր բըռներ էին արդէն Գանայեանք
Քաղցին դըռներն, ալ օգնութեան չըկար յոյս.
Տեղիք տըլի, շալկեցի հայրս՝ լեռն ելայ:

Երկրորդ Գիրք
Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻԿԵԱՆ

ՆՈՐ ՎԱՏԲԱՆՔՆԵՐ

Երազները եկան, անցան երա՛մ երա՛մ,
Հողին ու բոյրին մէջ գեղածիծաղ գարնան՝
Երազէ ծաղիկ թռչող թիթեռներու նըման,
Երազները եկան, անցան երա՛մ երա՛մ:

Դղեակները սիրուն, բոլորն ոսկեկառոյց,
Հուրիներու փոխան, մամուկներուն ծնացին,
Ու՛ մէկ առ մէկ հիմէն խախտած, կը կործանին
Դղեակները սիրուն, բոլորն ոսկեկառոյց:

Քովի բուրաստաններն արփոտ ու բերկրախայտ՝
Սուգ կը մտնեն, ու խեղճ աղբիւրներ կուլան,
Երազիկներուն վըրայ մեռնող խորշակախայթ:

Խօսնակներն ալ կուլան,—խօսնակները թշուառ,—
Ու կը շտապեն դէպի փախուստ խեղաշըլար.
Մինչ վայժուող բուերն հեռուէն ծայր կուտան:

ՔՐՈՒՍԱՆ

Լ Ե Ռ Ր Ս Ե Տ Ի

Ա Ն Կ Ե Տ Ա

Մըտիկ ըբէ, Մելիսոյ. եւ կ'ուզեմ քեզ
Աս գրեւորան տեսած երազս պատմել.
Որ լուսընկան տեսնելուս միտքս կու գայ.
Մարզը նայող ես պատուականը կեցքի
Եւ նայէի զէպ ի վեր. երբ որ յանկարծ
Փըրթաւ լուսինը. եւ ինծի կը թլէր
Թէ ո՛րչափ ան կը ծօռենար՝ էյնալով՝
Այնպիսի կ'աճէր աչքս, մինչեւ որ եկաւ
Ու բոմբիւնով մարդին մէջ տեղը ինկաւ.
Եւ էր խոշոր՝ զոյլի մէջ չափ. եւ չորս գին
Կը ծայթթէր ամպ մը կայծերու. եւ ուզէին
Եւ շտապէր, ինչպէս անուխ մ'երբ երաշէկ
Կը մըխեւ չէրս ու կը մարեւ. Այդ կերպով
Լուսինն՝ ինչպէս ըսի՝ մէջտեղը մարդին
Կը չէլանէր քըլիկ քըլիկ սենալով,
Կը մըխային իր չորս բոլորն ալ խոտերն:
Այն տեսն երբ զէպ ի երկինք նայեցայ,
Տեսայ եւ լոյս մ'ազատ, կամ հեռք մը, կամ խո՛րջ
Մ' ինչ ուրիշ ան խըրուած էր, այնպէս որ ես
Կը ստէի, եւ զեւ ալ չեմ ասպնչով:

ՄԵԼԻՍՍՈՑ

Վախնալու ալ պատճառ ունիս, զի գիրին
Բան պիտի՛ ըլլար լուսինն գաշալից մէջ էյնալն:

ԱՆԿԵՏԱ

Ո՛վ զիս. չե՞նք ըստէպ աստուգ տեսներ
Մենք աստղերուն էյնալը:

ՄԵԼԻՍՍՈՑ

Կան շատ աստղեր,
Ու լընչին ֆառ մըն է մէկին կամ միւսին
Էյնալն երբ կան բերրաւորներ. բայց մէկ հաս
Լուսին անի երկինքն, որուն ոչ ոք չըւա
Տեսաւ էյնալը՝ բայց հիմէ՛ր լուզի մէջ:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻԿԵԱՆ